

Voorwoord

Tijdens mijn studententijd ben ik in contact gekomen met een paar bijzondere personen. Eigenlijk dien ik hier te zeggen: bijzondere persoonlijkheden.

‘Niet Anders Omschreven’ is een kwalificatie die psychologen gebruiken om iemand met meerdere persoonlijkheidsstoornissen aan te duiden. Ikzelf, en ik denk velen met mij, had hier nog nooit van gehoord.

Het idee om dit boek te schrijven is ontstaan in de kroeg. Je hoort daar de grootste verhalen van vrienden en andere mensen, vaak eindigend in de slappe lach.

Echter waren die verhalen vaak met een korreltje zout te nemen.

Er was alleen een uitzondering op die regel en dat was mijn oude studievriend. Hij vroeg zich vaak af of het wel allemaal normaal is wat hij deed en meemaakte.

Hij was heel impulsief en grillig in zijn gedrag. Ook had hij de beschikking over veel financiële mogelijkheden, door zijn vader, wat hem ongeremd maakte in zijn activiteiten.

De keerzijde was dat hij veel en vooral complex nadacht over het leven. Zwaarmoedig zelfs. Hij had een hekel aan zijn drang naar kortstondig genot en wist daar niet mee om te gaan. Vaak wegens gebrek aan sturing en opvoeding.

Na zijn studententijd heeft hij de diagnose “Niet Anders Omschreven” gekregen, door zijn psychiater. Die weg daar naartoe heb ik in dit boek beschreven. De verhalen zijn dus waargebeurd.

De beschreven situaties zullen ook zeer herkenbaar zijn voor de meeste studenten en oud-studenten.

Uit bescherming voor eventuele beschadigingen aan mensen heb ik er bewust voor gekozen om namen achterwege te laten, of te veranderen.

Helaas kan ik niks doen voor de mensen die zich met de beschreven situaties zullen identificeren.

Inhoud

Eindelijk studeren	4
Ontgroening	10
Tentamenstress	15
Het Studentenhuis	21
Datingsite	27
Uitwisselingsproject	32
Game, Set and Match	38
Weekendverlof	43
Verjaardag	51
Kroegentocht	57
Kerstvakantie	66
Universiteitsbibliotheek	74
Hospiteren	79
Piekeren	84
Psychotherapie	90

Eindelijk Studeren

Geslaagd. Weliswaar via omwegen, maar ik heb het eindelijk gehaald. De inkt van mijn krabbel droogde gestaag. Ik staarde hem als het ware droog, met in mijn gedachten de lange lijdensweg die ik ervoor heb moeten ondergaan.

Sjonge, al die jaren zwoegen voor dit onnozele stukje papier. Al die scholen met al die leraren, waarvan ik het leven zuur heb gemaakt.

Zo ben ik een keer van school gestuurd, omdat ik een drie als eindcijfer had voor biologie. Dat lag niet aan het vak biologie, maar aan de lerares. Kijk, ik lag vaak in de clinch met leraren, maar sommige vetes kun je gewoon niet winnen.

Ik was een tamelijk luie leerling en vond het veel interessanter om lol te trappen in de pauzes.

Toen ik begon in de brugklas, merkte ik dat je makkelijk kon spijbelen. Ik veinsde soms dat ik ziek was, als ik de stromende regen tegen mijn zolderraam hoorde kletteren. No way dat ik door die regen ga fietsen.

Dan deed ik net of ik door mijn wekker was geslapen als mijn moeder me onderaan de zoldertrap riep. Zodra ik de krakende oude traptreden hoorde, begon ik heel hard met mijn vlakke hand over mijn wangen en voorhoofd te wrijven zodat het enorm begon te gloeien.

Mijn moeder dacht dan dat ik hoge koorts had. Ze belde dan de school af en ik kon lekker doortukken.

Als ik wel op school was, gingen we altijd met een vast groepje naar de dichtstbijzijnde benzinepomp om bier en sigaretten te kopen.

Dat kon toen nog makkelijk zonder legitimatiebewijs of Age Coins.

Ook de dierenwinkel in de buurt moest eraan geloven. Daar kochten we van die kleine veldmuisjes. Die zouden anders toch eindigen als slangenvoer.

Als we dan terugkwamen op het schoolplein, staken we die muisjes in de brand en lieten we ze over het plein rennen. Al die leerlingen sprongen op of weg door die kleine vuurballetjes.

In de buurt van de school stond ook een telefooncel. Ja, in die tijd bestonden die nog. Zo'n groene PTT cel. We hadden iemand in onze groep die heel goed Gaston van de Postcodeloterij kon nadoen. We belden random nummers met Collect Call. Dat was een functie waar je de gebelde kon laten bepalen of ze het belletje wilden aannemen en zodoende ook de kosten voor de rekening wilden nemen.

We vertelden diegene dan dat ze een enorme geldprijs hadden gewonnen en al die gierige mensen namen het telefoontje wel aan.

De mooiste periode was echter de opkomst van het internet. Daar heb ik grof geld mee verdiend.

Mijn vader was een van de eerste die, mede door zijn werk, internet nam. Dat ging toen met dat verschrikkelijke inbeltoontje van je modem.

Het duurde ook 20 minuten voor je een liedje had gedownload en ik mocht na acht uur een uurtje op internet van mijn pa, want toen begonnen de daluren in te gaan.

Al gauw vond ik dat uurtje veel te weinig en wilde ik langer internetten. Probleem was dat mijn pa de deur op slot kon doen en ik zijn wachtwoord niet wist.

Op een van de vele seks-sites die het internet rijk is vond ik een speciaal inbelprogrammaatje.

Heel dom natuurlijk want dan bel je in bij die seksprovider voor meer dan het dubbele bedrag.

Maar hey, ik kon internetten overdag als mijn pa naar zijn werk was.

Die sleutel van die kamer wist ik altijd wel te vinden en anders wist mijn broertje het wel.

Aan het einde van de maand kwam de telefoonrekening op de mat.

Mijn vader haalde me van mijn zolderkamer om “even te praten”. De schade: bijna tweeduizend gulden.

Gelukkig was hij coulant en hoefde ik niet alles terug te dokken.

Ik heb de hele zomer een klote baantje gehad om de helft terug te betalen. Buffelen bij een tuinder. In weer en wind.

Na verloop van tijd had ik het daar echt gehad. Ik had inmiddels zo'n zevenhonderd gulden verdiend, maar ik trok het niet meer.

De tuinder wilde me niet ontslaan, omdat hij te weinig hulpjes had. Ik was dus letterlijk broodnodig.

Ik besloot om zijn bloemen een paar centimeter korter af te snijden.

Toen hij tegen de middag langskwam om te kijken, ging hij compleet uit zijn naad. ‘‘Dat kost me een dubbeltje per bloem! nu kan ik alles weggooien!’’. ‘‘Ga maar naar huis!’’.

Dat klonk mij als muziek in de oren. Prettig weekend zei ik nog met een smile en liep naar mijn fiets.

Eindelijk van dat kut werk af.

Mijn pa vond dat ik mijn best had gedaan en schold de restschuld ook weg.

Gelukkig verdiende ik nog geld met mijn verkochte boekverslagen en uittreksels aan medeleerlingen. Ik geloof voor zo'n vijf gulden per stuk.

Niemand wilde die boeken helemaal lezen, behalve de nerds uiteraard.

Ook verkocht ik cd's aan leraren, in ruil voor tien gulden en een voldoende.

Nu kon het me allemaal weinig meer schelen. De inkt van mijn krabbel was inmiddels opgedroogd.

Ik stond in een troosteloos achterafkamertje van een volwasseneneducatie, waar ik mijn laatste paar vakken had gehaald.

Geen gezellige ambiance met hapjes en drankjes en een leuke toespraak van de directeur, maar een "gefeliciteerd" en "succes verder" van een secretariaatsmedewerkster.

Ontgroening

Op een vrijdagmiddag om 17.00 uur moesten we ons verzamelen bij de studentenvereniging.

Hier zag ik voor het eerst mijn jaargenoten. We hadden weliswaar al zes weken met elkaar bier gedronken, maar nog nooit een vorm van serieuze interesse in elkaar getoond.

Ons jaar bestond uit vijf jongens. Simon drong zich al meteen op. Hij was al wat ouder en vond dat hij daardoor kon bepalen hoe wij ons moesten gedragen.

Probleem was alleen dat hij de zoon was van een bollenboer uit Lisse en nog minder levenservaring had, dan de grootste idioot van ons allemaal.

Dat was Michiel. Hij was de zoon van een verstrooide huisarts, die nog minder empathie had met zijn patiënten, dan Jozef Stalin met de tegenstanders van zijn politieke opvattingen.

Niels-Jan was louter lid geworden, omdat hij anders geen huis kon vinden. Dat was logisch, want hij was niet te behappen op ook maar enig sociaal vermogen.